

Майже два місяці пройшло з того часу, як на КП «Промінь» (в народі просто називають «маслозавод») відбулися збори власників підприємства. Тоді, вимушені різноманітними маніпуляціями керівництва підприємства, заводчани вперше всі разом сказали: «Досить». Біля керма стала колишній юрист підприємства Л.О. Онищук. А точніше — біля розбитого корита, бо завод мало того, що втратив колишню славу, він залишився без продукції, без коштів і з боргами, а що найголовніше — без сировинної зони. Ваш покірний слуга, автор цих рядків, неодноразово писав, що переробні підприємства не можуть бути одноосібними чи колективно приватизовані, бо є ще сировинна база, без якої переробники просто не існують. Власне, це правило зрозуміли і у верхах, тому й видали укази, де вже йдеться про відповідний процент власності переробників та виробників сировини. Але гоцанський «Промінь» був первинець у галузі, який став колективним приватним власником. Без виробників молока. Ось тоді й почала катастрофічно занепадати тваринницька галузь, що бумерангом вдарило по тому ж таки КП «Промінь». Побачивши таку ситуацію, тодішнє керівництво гарячково почало шукати вихід із ситуації, переманюючи виробників молока із сусідніх районів. Це ще більше погіршило кризу, бо місцевим виробникам молока платили менше, ніж іногороднім. Побачивши, що і з цієї заті нічого не вийде, екс-керівництво вирішило стати справжнім власником низових заводів, тобто філіалів Корецького та Пустомитівського цехів. І стали ними.

Ось така передмова. А тепер про збори, які відбулися минулого вівторка знову на маслозаводі на вимогу власників заводу. Цього разу людей було більше, ніж минулого. Нині вже, як мовлять, пролетаріату втрачати нічого. Запрошували на збори С. Гречича і В. Герасимчука, але вони не з'явилися.

Першим питанням на зборах заслухали доповідь директора підприємства Лідії Онищук «Про фінансово-господарську діяльність ТОВ «Промінь» за 1996 рік». Лідія Онисимівна розповіла, чому підприємство стало на шлях банкрутства. Нині на заводі стоять порожи і не працюють цехи. Причиною цього, на думку доповідача, є розрив сировинної зони і незаконна приватизація філіалів заводу екс-директором С. М. Гречичем, яка відбулася без відома власників і всупереч закону Верховної Ради.

Далі мова пішла про те горезвісне масло, яке відправили у Москву невідомо кому. Нині за нього можна було б отримати 1.729 тисяч гривень, що практично погасило б борги маслозаводу перед банком, господам подарствами та індивідуальними здавальниками. На так звані пошуки цього масла витрачено ще 7455 гривень. Ідучи в Москву, В. Герасимчук збільшував собі на власний розсуд відповідні кошти. В наказі ж написали: у випадку неповернення коштів з Москви за масло збитки віднести на рахунок підприємства. Великих збитків підприємству нанесено ще й через те, що чотири рази брались

кредити в банках під високі проценти. Останній кредит в сумі 500 тисяч гривень взято під заставу транспорту та неіснуючого масла. Нині Гречич та Герасимчук готові викупити заставне майно.

Лідія Онищук конкретно, на цифрах показала, як спало на кожним роком виробництво продукції на заводі. Так, якщо у 1995 році об'єм реалізації становив 8400 тисяч гривень, то у 1996-му — уже 6700 тисяч гривень. З кожним роком зростали лише затрати на виробництво. Нині заборго-

НА МАСЛОЗАВОДІ ЗНОВУ ЗБОРИ

ваність заводу становить 2221 тисячу гривень.

— І ось в такій ситуації, до якої довело колишнє керівництво підприємства та його надбудова «Гоца-імпульс», воно ще й нині вставляє палки в колеса, перехоплюючи сировинні зони. В той же час всі вимагають віддати борги, а рахунок у банку практично закритий. Спеціалісти підраховували: якщо щоденно переробляти по 100 тонн молока, то розрахуватися з боргами можна буде лише за 4 роки. Нині ж молока поступає на завод лише 5 тонн, — сказала Л. Онищук.

З інформацією на зборах виступила головний інженер заводу В.М. Бук. Вона також на реальних цифрах показала, як підприємству готовився крах. Про це свідчить хоча б те, що собівартість одного кі-

лограма масла становила 5 гривень 55 копійок, а реалізаційна ціна становила 4 гривні 59 копійок.

Продукція часто розбазарювалась. Так, безплатно було віддано сир і масло міліції, тучинській військовій частині, обласній лікарні. Але немає серед спонсорів райлікарні, школи-інтернату. Нині збитки на кожного власника заводу становлять 13,6 тисяч гривень.

Слово надали директору «Західкомбанку» В.М. Трачу. Він сказав про те, що банк змушений буде

контролювати дії заводу, бо кредит у 500 тисяч гривень достатньо великий, щоб ним ризикувати. На запитання голови райдержадміністрації Івана Ткачука, чи не міг би банк дати відстрочку по платежах, Віктор Михайлович відповів, що кредит і так дуже вигідний для заводу, всього 55 процентів. Тому відстрочок не буде. Заступник директора КП «Промінь» Віктор Демчук зауважив, що кошти, взяті в кредит, затрачені на покриття збитків. А цього робити не мали права. Отже, банк також в якійсь мірі несе вину за ситуацію, яка склалась.

А потім були виступи власників заводу. Часом емоційні, але всі вони характеризують ту фактично рабську обстановку, в якій вони працювали, коли їх ніхто не вважав за людей. Старший компресорник

Олександр Шевчук зауважив, що коли приватизувався пустомитівський завод, то ніяких загальних зборів не було, а приватизував його С. Гречич шитокрыто. Виступаючи вніс пропозицію порушити кримінальну справу по факту продажу масла в Москву, а також по факту приватизації пустомитівського заводу. Робітниця Леся Корсун, Леся Костянець, Ніна Калько, Алла Ясногурська, Алла Ткаченко, Віра Гуляк, Галина Шевчук розповіли про ту несправедливість, яка творилась на за-

воді, про тасування кадрами, як шаховими фігурами. Кожен жив під страхом, що завтра він може не сподобатись керівництву або їхнім підлабузникам і його звільнять з роботи.

Колішній головний інженер підприємства Володимир Бук у своєму виступі також акцентував увагу на незаконній приватизації пустомитівського заводу. Спочатку там була створена матеріальна база, а потім С. Гречич став власником заводу. З наказом про створення комісії по приватизації пустомитівського заводу ознайомлена лише одна людина. В. Бук підтримав пропозиції О.Шевчука про деприватизацію філіалу заводу у с. Пустомити.

На зборах виступив голова райдержадміністрації Іван Ткачук. Він розповів про ті заходи, які вживаються, аби, нарешті, завод запрацював на більшу потужність. Для цього підготовлено розпорядження, де 15 господарств зобов'язано возити молоко на гоцанський маслосир-

завод. Крім цього, з 1 лютого розпочинається заготівля молока від корів, які знаходяться в населення. А саме в одноосібників зараз більшість молока, бо й корів уже більше, ніж у колективних сільгоспідприємствах. Він звернув увагу на те, що хтось хоче посварити його із заводом. На це і була спрямована стаття у «Волині» «Переворот».

— Ця газета уже не вперше паплюжить мене, як голову райдержадміністрації. Лише, воюючи за незаконну приватизацію Бабинського відгодівельного комплексу, написано кілька десятків статей, де звинувачували мене у різних гріхах. Три роки тягнулися судові розгляди і лише Верховний Арбітражний Суд вирішив справу на користь колективних господарств, які я відстоював, як голова райдержадміністрації, — заявив І. Ткачук, наголосив, що нікому не вдасться забити клин між ним і заводом і він усіма способами буде допомагати заводчанам. Бо спасіння заводу — це і спасіння районного бюджету.

У своєму рішенні збори поставили питання перед компетентними органами про незаконність приватизації пустомитівського низового заводу. Головним завданням вважати вихід із кризової ситуації. Збори власників також розглянули новий статут і одностайно проголосували за нього. Після затвердження цього статуту райдержадміністрацією завод стане акціонерним товариством відкритого типу. Це зроблено для того, щоб залучити до виробництва постачальників сировини ширше коло.

Андрій БАБІНЕЦЬ.